

Dosarul nr. 2ra-1700/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru (jud. D. Crigan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. V. Sîrbu, D. Dulghieru, V. Buhnaci)

ÎNCHEIERE

24 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Ala Cobăneanu

Dumitru Mardari

Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Compania de Asigurări „Auto-Siguranța” Societate pe Acțiuni, reprezentată de avocatul Grigorii Mazarenco

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Companiei de Asigurări „Auto-Siguranța” Societate pe Acțiuni, reprezentată de avocatul Grigorii Mazarenco împotriva Întreprinderii Individuale „Parenco” și Ion Rusu cu privire la încasarea prejudiciului material și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 23 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Compania de Asigurări „Auto-Siguranța” Societate pe Acțiuni, reprezentată de avocatul Grigorii Mazarenco și menținută hotărârea din 5 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 22 martie 2016, CA „Auto-Siguranța” SA, reprezentată de avocatul Grigorii Mazarenco a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Ion Rusu cu privire la încasarea prejudiciului material și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că în rezultatul accidentului rutier produs la 6 februarie 2012 în mun. Chișinău bd. Dacia 47, a fost deteriorat automobilul de model Mercedes 321 A, cu n/î XXXXX, care aparținea cu drept de proprietate SA „BTA-7”.

A comunicat că vinovat de producerea accidentului rutier a fost recunoscut șoferul autovehiculului de model Mercedes 711D, cu n/î XXXXX, Ion Rusu, fapt confirmat prin procesul-verbal cu privire la contravenție din 6 februarie 2012 și a deciziei de aplicare a sancțiunii contravenționale, care la momentul producerii accidentului rutier, poseda certificatul de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto nr. 0051462 eliberată de CA „Auto-Siguranța” SA pe numele lui Igor Parenco.

A precizat că suma prejudiciului total cauzat automobilului de model Mercedes 321 A, cu n/î XXXXX, stabilită prin expertiza autocomfix, decizia din 13 mai 2014 a Curții de Apel Chișinău și tranzacția din 19 iunie 2014, constituie 42 313,99 de lei, sumă ce a fost achitată persoanei pătubite SA „BTA-7”.

Și-a întemeiat pretențiile în temeiul dispozițiilor Legii cu privire la asigurări nr. 407 din 21 decembrie 2006, Legii cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule nr. 414 din 21 decembrie 2006, art. 39, 166, 167 CPC.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea de la pârât în beneficiul CA „Auto-Siguranța” SA a sumei de 42 313,99 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea din 17 mai 2016 a Judecătorei Botanica mun. Chișinău, a fost atrasă în proces în calitate de intervenient accesoriu ÎI „Parenco”.

Pe parcursul examinării cauzei în prima instanță, CA „Auto-Siguranța” SA, reprezentată de avocatul stagiar Valeriu Bargan a depus cerere de concretizare a pretențiilor împotriva lui Igor Parenco și Ion Rusu, prin care a solicitat încasarea în mod solidar din contul copârâților Ion Rusu și Igor Parenco a sumei de 42 313,99 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Ulterior, CA „Auto-Siguranța” SA, reprezentată de avocatul Grigorii Mazarenco a depus cerere de concretizare a pretențiilor împotriva ÎI „Parenco”, solicitând atragerea în proces a ÎI „Parenco” în calitate de pârât, încasarea de la ÎI „Parenco” a sumei de 42 313,99 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 20 decembrie 2017 a Judecătorei Chișinău sediul central, a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

A fost încasată de la CA „Auto-Siguranța” SA în beneficiul ÎI „Parenco” suma de 5 000 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Prin decizia din 7 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de CA „Auto-Siguranța” SA, reprezentată de avocatul Grigorii Mazarenco, casată hotărârea din 20 decembrie 2017 a Judecătorei Chișinău sediul central, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

La 19 iunie 2019, CA „Auto-Siguranța” SA, reprezentată de avocatul Valeriu Bargan a depus cerere de chemare în judecată concretizată împotriva ÎI „Parenco” și Ion Rusu, intervenient accesoriu Igor Parenco, prin care a solicitat încasarea în mod solidar din contul pârâților ÎI „Parenco” și Ion Rusu în beneficiul CA „Auto-Siguranța” SA a sumei de 42 313,99 de lei cu titlu de prejudiciu și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 5 octombrie 2020 a Judecătorei Chișinău sediul Centru, a fost respinsă acțiunea ca fiind neîntemeiată.

A fost încasată de la CA „Auto-Siguranța” SA în beneficiul ÎI „Parenco” suma de 5 000 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Prin decizia din 23 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de CA „Auto-Siguranța” SA, reprezentată de avocatul Grigorii Mazarenco și menținută hotărârea primei instanțe.

În consolidarea soluției adoptate, instanțele de judecată ierarhic inferioare au reținut că reclamanta/apelantă a solicitat încasarea în mod solidar a prejudiciului cauzat în rezultatul accidentului rutier din contul ÎI „Parenco” pe motiv că între Igor

Parenco, în calitate de locator și ÎI „Parenco”, în calitate de locatar a fost încheiat contractul de locațiune din 20 noiembrie 2011, prin care locatorul a transmis în posesie și exploatare mijlocul de transport de model Mercedes 711D, cu n/î XXXXX, locatarului, iar din contul lui Ion Rusu pe motiv că acesta a fost angajat de către ÎI „Parenco”, în funcție de șofer pentru autovehiculul de model Mercedes 711D, cu n/î XXXXX.

Au constatat prima instanță și instanța de apel că la data perfectării contractului de asigurare obligatorie, persoana fizică Igor Parenco deținea doar dreptul subiectiv de proprietar al automobilului de model Mercedes 711D, cu n/î XXXXX, pe când folosința și exploatarea acestuia era exercitată de către ÎI „Parenco”, fapt confirmat prin contractul de locațiune din 20 noiembrie 2011.

Totodată instanța de apel a considerat că alegațiile părții apelante precum că contractul de locațiune este nul, nu pot fi reținute, deoarece în acest sens nu a fost invocat niciun argument plauzibil și nicio probă care ar demonstra fără echivoc cele relatate, or nulitatea urmează a fi probată, simpla invocare a acesteia, nefiind suficientă.

Astfel, careva raporturi contractuale între CA „Auto-Siguranța” SA și ÎI „Parenco”, ca posesor de autovehicul, nu au fost stabilite nici la data producerii accidentului rutier din 6 februarie 2012, nici anterior evenimentului dat, or odată cu transmiterea bunului în locațiune nu se cesionează noului subiect drepturile și obligațiile izvorâte din raportul de asigurare obligatorie.

Prin urmare, posesorul autovehiculului de model Mercedes 711D, cu n/î XXXXX, ÎI „Parenco” nu și-a asigurat răspunderea civilă obligatorie pentru folosirea mijlocului de transport aflat în posesia sa, respectiv acesta nu are calitatea de asigurat după cum indică prevederile art. 4 din Legea nr. 414-XIV din 22 decembrie 2006.

Cu referire la prevederile art. 7 din Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006, instanțele de judecată ierarhic inferioare au conchis că accidentul produs la 6 februarie 2012 cu implicarea autovehiculului de model Mercedes 711D, cu n/î XXXXX, nu este caz asigurat, deoarece posesorul autovehiculului menționat, nu a îndeplinit obligația de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto cu CA „Auto-Siguranța” SA.

La 28 septembrie 2021, CA „Auto-Siguranța” SA, reprezentată de avocatul Grigorii Mazarenco a declarat recurs împotriva deciziei din 23 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu actele judecătorești recurate, considerându-le neîntemeiate, nefondate și pasibile de a fi casate.

Instanțele de judecată ierarhic inferioare au menționat că persoana juridică ÎI „Parenco” nu a fost inclusă în contractul de asigurare încheiat cu posesorul autovehiculului.

În privința acestui aspect, recurenta a menționat că persoana juridică ÎI „Parenco” nici nu putea fi inclusă din punct de vedere legal ca persoană admisă la

conducerea vehiculului în cadrul unui contract de asigurare încheiat cu o persoană fizică.

Astfel, persoana juridică urma să încheie un alt contract de asigurare în cazul în care îi era transmis legal și posesie și folosință și în modul corespunzător autovehiculul.

Instanța de apel în mod eronat a stabilit că prezenta acțiune de răspundere solidară se bazează pe calitatea de locator a lui Igor Parenco și locatar a ÎI „Parenco”, or răspunderea solidară pretinsă în acțiune rezultă în virtutea raporturilor de muncă dintre salariatul Ion Rusu și angajatorul ÎI „Parenco”.

A reținut că, contrar argumentelor intimaților, autovehiculul de model Mercedes 711D, cu n/î XXXXX, de jure nu a fost transmis în locațiune către ÎI „Parenco”, din motiv că actul în baza căruia se insistă că a fost transmis, nu a fost valabil încheiat și înregistrat.

A menționat că potrivit contractului de asigurare din 28 iulie 2011 încheiat între Igor Parenco, în calitate de asigurat și CA „Auto-Siguranța” SA, în calitate de asigurator, la conducerea autovehiculului, în afară de asiguratul persoană fizică Igor Parenco au fost admise alte două persoane: Valentin Pleșcan și Veaceslav Demian, iar Ion Rusu nu este indicat în calitate de persoană admisă la volanul autovehiculului și prin urmare, sunt aplicabile prevederile art. 29 lit. d) din lege.

Așadar, contractul de locațiune pretins a fi încheiat la 20 noiembrie 2011 între Igor Parenco și ÎI „Parenco”, este nul prin efectul legii, nu produce efecte juridice și nu determină apariția sau după caz stingerea a careva drepturi părților sau terților.

A evidențiat că contractul de locațiune nu a fost înregistrat la Direcția înmatriculare a mijloacelor de transport al MTIC pentru a fi considerat valabil și producător de efecte juridice și cu atât mai mult opozabil terților, precum CA „Auto-Siguranța” SA.

La fel, a accentuat că autovehiculul persoanei păgubite SA „BTA-7” este deținut de aceasta în temeiul unui contract de locațiune, fapt demonstrat prin certificatul de înmatriculare existent la materialele cauzei, deci în acest caz a fost eliberat un nou certificat de înmatriculare cu mențiunea titularului, precum și mențiunea locațiunii.

În privința autovehiculului de model Mercedes 711D, cu n/î XXXXX, există doar certificatul de înmatriculare în care figurează în calitate de titular/proprietar Igor Parenco, fapt ce presupune inexistența raporturilor de locațiune și însăși nulitatea contractului de locațiune.

Pornind de la faptul că prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă (decizia din 13 mai 2014 a Curții de Apel Chișinău), a fost constatată valabilitatea contractului de asigurare și obligația asiguratorului de a despăgubi, a considerat că efectele acestei hotărâri sunt opozabile în acest proces.

La 7 octombrie 2021, în adresa ÎI „Parenco”, Igor Parenco și Ion Rusu a fost expediată copia cererii de recurs depusă de CA „Auto-Siguranța” SA, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 113 vol. II), fiind recepționată de Ion Rusu la 18 octombrie 2021, ceea ce se atestă prin avizul de recepție anexat la actele cauzei (f. d. 115 vol. II).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimații să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 19 iulie 2021, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 103 vol. II), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 28 septembrie 2021 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de CA „Auto-Siguranța” SA, reprezentată de avocatul Grigorii Mazarenco, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de CA „Auto-Siguranța” SA, reprezentată de avocatul Grigorii Mazarenco, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de CA „Auto-Siguranța” SA, reprezentată de avocatul Grigorii Mazarencu urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Compania de Asigurări „Auto-Siguranța” Societate pe Acțiuni, reprezentată de avocatul Grigorii Mazarencu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic